

РЕШЕНИЕ

№ 9568

гр. София, 06.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 180 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АСПАРУХ ЕМ. Х.В

при участието на секретаря ПАОЛА ЦВ. РАЧОВСКА
като разгледа докладваното от АСПАРУХ ЕМ. Х.В Гражданско дело № 20221110128068 по описа за 2022 година

Производството е образувано по подадена от „Н.Л.“ ЕООД, искова молба, насочена против „А.Т.“ ЕООД, с която са предявени искове с правно основание **чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 361, ал. 1 ТЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД**, с искане да се постанови решение, с което да се осъди ответникът да заплати на ищеца сумата от **1320.00 лева**, представляваща неизплатено възнаграждение по спедиционен договор, за което е издадена фактура № 1000036145/10.03.2021 г., ведно със законната лихва, считано от дата на подаване на исковата молба до окончателно изплащане и сумата от **94.97 лв.**, представляваща мораторна лихва за периода от 28.05.2021 г. до 10.02.2022 г.

В срока за отговор на исковата молба и на основание чл.211 ГПК, ответникът е предявил **насрещен иск с правно основание чл. 373, ал. 1 ТЗ** за осъждане на „Н.Л.“ ЕООД да му заплати сумата от **1 969.80 лв.**, представляваща стойността на разпилените 3 500 литра железен трихлорид по време на превоз, организиран от „Н.Л.“ ЕООД между гр. София и гр. В., ведно със законната лихва, считано от дата на предявяване на насрещния иск – 18.04.2022 г. до окончателно изплащане.

Ищецът извежда съдебно предявените си субективни права при твърдения, че между страните съществуват търговски отношения, по силата на които за ищеца е възникнало задължение да достави услуга, предмет на правоотношенията – транспорт в определени от страните параметри и качество, а за ответника – задължение да заплати сума за доставените услуги. Излага, че ответното дружество е заявило транспортните услуги по имейл, вследствие на което ищецът доставил исканите услуги в зададените от ответника параметри, като е осигурил превозвач, който да извърши транспорта, за което била съставена заявка. За извършения транспорт сочи, че са издадени товарителници, а за доставката била издадена от ищеца фактура № 1000036145/10.03.2021 г. сочи, че плащането по фактурата е следвало да се извърши на посочения в самата фактура падеж – след получаване на транспортни документи от ответника. Твърди, че падежът е настъпил на 27.05.2021 г. Излага, че ответникът е приел доставената от ищеца услуга, че не е възразил по отношение на качеството на изпълнение и срока на изпълнение, както и че е осчетоводил издадената фактура. Поддържа, че е поканил ответника да заплати задълженията, но до момента не е постъпило плащане. С оглед неизпълнение в срок на задълженията, претендира и лихва

за забава за периода от падежа на фактурата – 28.05.2021 г. до предявяване на исковата молба – 10.02.2022 г. При тези твърдения моли съда да уважи предявените искове. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който предявените искове се оспорват., като се излагат подробни съображения в тази насока. Сочи, че една от дейностите, която извършва ответното дружество е осигуряване на химически вещества, нужни на градските пречиствателни станции за пречистването на отпадни води. Поддържа, че в случая е трябвало да се достави на станциите в Козлодуй и В. 25т съответстващи на 17 м3 от веществото течен ферихлорид /железен трихлорид/, като 7 м3 били предназначени за станцията в Козлодуй и 10 м3 за станцията във В., впоследствие променени на 6м3 за Козлодуй и 11 м3 за В.. Сочи, че на 02.03.2021 г. е изпратил електронно запитване до ищеца, в което изложил и параметрите на товара, както и че още тогава е посочил съществена особеност на товара – „Ферихлорид“ UN 2582/80. Сочи, че същия ден представител на ищеца е отговорил, че офертата е при същите условия, които са предлагани „преди време“ и препратил имейл от 23.10.2020 г. От съдържанието на препратения имейл се установявало, че ищецът не може да превози солна киселина, т.к. нямал специализиран превоз, но за процесното вещество имал предложение. Излага, че ищецът е ангажирал подизпълнител-превозвач „Т.е.с.Б“ ЕООД, който натоварил процесния товар. Сочи, че доставката в Козлодуй е изпълнена, но във В. били доставени не предвидените 11 000 литра, а 7 500 литри. На 16.03.2021 г. ищецът уведомил ответника, че цистерната е повредена /пробита/, както и че загубата на 3 500 литри се дължи на съдържащото се в цистерната вещество. Развива съображения, че поради неизпълнение, ищецът е неизправна страна по договора, тъй като не е доставил цялото количество, което е получил при отправната точка в гр. София. Ответникът излага, че не е съгласен да приеме изпълнение на части, като се позовава на разпоредбата на чл. 66 ЗЗД. С оглед изложеното твърди, че към момента не е налице изпълнение на договора и приемане на работата, поради което сочи и че процесната фактура не е осчетоводена в счетоводството на ответното дружество. Твърди, че ищецът е бил наясно какво вещество превозва, като въпреки това наетият подизпълнител предоставил цистерна, която не отговаря на изискванията за превоз на опасни товари, Клас 8, наименование UN2582. Излага, че е изпълнил задължението си по чл. 52 Закона за автомобилните превози, като е вписал в товарителниците в графата данни за особените свойства на товара „опасен товар“. Излага, че грижа на ищеца и наетия от него подизпълнител е да осигурят съответно оборудвано превозно средство. Развива съображения в насока, че отговорността за загубата на 3500 литра от веществото е на ищеца и неговия изпълнител и се позовава на чл. 373, ал. 1 ТЗ, като отново подчертава, че е уведомил ищеца за особеностите на товара. Излага, че е собственик на разпилените 3 500 литри и сочи, че собствеността върху вещи, определени по своя род, се прехвърля, когато вещите бъдат определени по съгласие на страните, а при липса – когато бъдат предадени. Доколкото получателят на веществото е „ВиК В.“ ЕООД, а негов представител не е присъствал на товаренето в гр. София, то собственик сочи, че е той. Излага, че видно от процесната фактура, килограм от ферихлорида е доставен за единична цена от 0,41 лв., от които основа 0,335 лв. и 0,067 лв. начислен ДДС, поради което сочи, че разпилените 3 500 литра са на стойност 1 969,80 лв. С оглед изложеното формулира искане към съда в случай, че се уважи частично или изцяло претенцията на ищеца, да се извърши прихващане с претърпените вреди от разпиляването на 3 500 литра железен трихлорид в размер на 1 969,80 лв.

В срока за отговор по чл. 131, ал. 1 ГПК, е постъпил отговор на насрещната искова молба, с който предявеният иск се оспорва., като се излагат подробни съображения в тази насока. Ответникът по насрещния иск прави възражение за изтекла давност за предявяване на иска. Оспорва между страните да е сключен договор за превоз и сочи, че е действал единствено като спедитор и по заявка на ищеца по насрещния иск. В изпълнения на задълженията си като спедитор сочи, че е сключил договор за превоз на товари с трето лице превозвач. Излага, че в приложените заявки

към превозвача „Т.Е.С.Б.“ ЕООД е уговорено, че дори и при непотвърждаване от страна на превозвача с имейл или факс на приложената заявка, то договарят за превоз се счита за сключен с натоварване на стоката. Поради изложеното твърди, че дори и да липсва подпис на заявката, то съгласно вписаните в нея условия, се счита за сключен договор за превоз между „Н.Л.“ ЕООД и превозвача „Т.Е.С.Б.“ ЕООД, в момента, в който товарът е бил налят в цистерната. Твърди, че никога не е действал като превозвач, както и че дружеството осъществява изцяло спедиционна дейност. Развива съображения в насока, че е изпълнил задълженията си в качеството си на спедитор. Излага, че дори и да се приеме, че е сключен договор за превоз между страните, то отново не са налице основания за ангажиране на отговорността му, доколкото погиването на товара в случая се дължало на качеството на същия. Твърди, че цистерната, в която е извозено веществото, притежава удостоверение за одобрение на пътни превозни средства, превозващи опасни товари. Счита, че е спорно дали веществото, което е предоставил изпращачът отговаря на съдържанието на веществото с код UN2582. Излага, че след като е било установено изтичането на веществото и разпадането на цистерната, собственост на превозвача, извършил превоза, двете дружества (т.е. дружеството спедитор и дружеството превозвач) предприели изследване на въпроса и причината, поради която се е стигнало до нанесените щети. Проба от процесното вещество било изпратено до специалист в „КЦМ“ АД за изследване, като резултатите от изготвените проби сочили, че желязото в разтвора не е било достатъчно; че съдържанието на хлор било повече от необходимото за железен трихлорид; съдържанието на солна киселина било също доста високо, а производителят не бил посочил горна граница на солната киселина в разтвора, макар и да имал задължението за това. Излага, че съгласно чл.1.4.2.1.1. а) от Конвенцията ADR, ищецът „А.Т.“ ЕООД в качеството си на изпращач е бил длъжен да предостави на превозвача информация и данни, а при необходимост и необходимите транспортни и придружаващи документи (разрешения, одобрения, уведомления, сертификати и др.) на превозвача при предаването на товара за превоз. В случая изпращачът не представил на превозвача необходимите документи, в това число и Информационен лист за безопасност на продукта, който ще се превозва, както и товарителница. Независимо от това превозвачът използвал данните, които му били предоставени от спедитора съгласно чл.1.4.2.1.1. от Конвенцията ADR. Сочи, че информационният лист или така нареченият MSDS сертификат на процесния опасен товар бил представен на превозвача „Т.Е.С.Б.“ ЕООД, едва след извършване на превоза и нанесените щети. В информационния лист, била описана специфичната крайна употреба на продукта, а именно използване само на метални контейнери, които да са с устойчиво на киселина вътрешно покритие. Като препоръчителни материали за опаковане на веществото били описани: пластмасови - ABS, PUC, LDPE, PTEF, PP, PVC; еластомери - витон, естествен каучук; неметал — въглероден графит. Като неепрепоръчителни материали за опаковане на веществото били описани: Пластмаса - ацетал; Метали - алуминий, месинг, въглеродна стомана, неръждаема стомана. Поддържа, че цистерната, с която е извършен превозът е била от неръждаема стомана. Сочи, че при натоварването, изпращачът товародател „А.Т.“ ЕООД изпратил лице, което да напълни цистерната със собствена помпа и маркуч. При разговор с шофьора, лицето, изпратено от „А.Т.“ ЕООД, попитало дали въпросната цистерна е от неръждаема стомана, на който въпрос шофьорът отговорил положително, а товародателят се съгласил. По този начин изпращачът се уверил, че цистерната е от неръждаем метал, но не е съобразил, че продуктът, който ще бъде натоварен е с различно процентно съотношение на съдържащите се в него вещества от стандартния железен трихлорид. С оглед изложеното ответникът по насрещния иск счита, че причината поради, която се е стигнало до процесното събитие е именно качеството на товара /който е бил образуван от вещества в различно процентно съотношение за разлика от стандартния железен трихлорид съгласно Конвенцията ADR/. Поддържа, че тези негови твърдения са установени от експертиза, изготвена от специалист от „КЦМ“ АД. Ответникът

подробно излага, че е изтекла и давността за предявяване на иска, като сочи, че съгласно чл. 378, ал. 1 ТЗ „Искът за вреди по договора за превоз се погасява с едногодишна давност, чийто срок започва да тече: за товари - от деня, в който са предадени на получателя, а когато не са предадени - от деня, в който е трябвало да му бъдат предадени“. Соци, че процесният товар е приет и натоварен на 09.03.2021 г. и разтоварен на първия пункт на 10.03.2021 г., а на втория пункт на 11.03.2021 г. Така товарът бил получен на 10.03.2021 г. от първия получател, а от втория получател - на 10.03.2021 г. /получена била част от товара/ и на 11.03.2021 г. По заявката на товародателя „А.Т.“ ЕООД товарът е следвало да бъде получен на 11.03.2021 г. Доколкото насрещната искова молба е подадена на 18.04.2022 г., то счита, че на 11.03.2022 г. е изтекъл едногодишният срок.

Съдът като съобрази доводите на страните, материалите по делото и закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са осъдителни искове с правно основание чл.79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 361, ал.1 ТЗ и чл.86, ал. 1 ЗЗД, от „Н.Л.“ ЕООД, против „А.Т.“ ЕООД за заплащане на сумите както следва: **1 320.00 лева**, представляваща неизплатено възнаграждение по договор за спедиция, за което е издадена фактура № 1000036145/10.03.2021 г., ведно със законната лихва, считано от дата на подаване на исковата молба до окончателно изплащане и сумата от **94,97 лв.**, представляваща мораторна лихва за периода от 28.05.2021 г. до 10.02.2022 г.

В срока за отговор на исковата молба и на основание чл. 211 ГПК, ответникът е предявил насрещен иск с правно основание чл. 373, ал. 1 ТЗ за осъждане на „Н.Л.“ ЕООД да му заплати сумата от **1 969,80 лв.**, представляваща стойността на разпилените 3 500 литра железен трихлорид по време на превоз, организиран от „Н.Л.“ ЕООД между гр. София и гр. В., ведно със законната лихва, считано от дата на предявяване на насрещния иск – 18.04.2022 г. до окончателно изплащане.

По иска с правно основание чл.79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 361, ал.1 ТЗ

Съгласно материалноправната разпоредба на чл. 361, ал. 1 ТЗ със спедиционния договор спедиторът се задължава срещу възнаграждение да сключи от свое име за сметка на доверителя договор за превоз на товар.

В тежест на ищеца, при условията на пълно и главно доказване е да установи по делото възникването на търговски отношения с ответника, породени от спедиционен договор, че е изпълнил задължения си по същия, като е сключил възложения му от ответника договор за превоз на товари, както и размера на дължимото се възнаграждение, за което е издадена фактура № 1000036145/10.03.2021 г. на стойност 1 320.00 лева.

В тежест на ответника е, при доказване на горните факти, да докаже положителния факт на плащането, както и че ищецът не е изпълнил задълженията си по договора.

Спедиционният договор по чл. 361, ал. 1 ТЗ не следва да бъде сключен задължително в писмена форма като условие за неговата действителност. Преценката за наличието на такъв следва да бъде направена след съвкупна преценка на представените от страните доказателства.

Действително писмената форма не е условие за действителност на спедиционния договор. Настоящият съдебен състав намира, че в процесния случай сключването му, както и наличието на всички негови характеристики с конкретни параметри остана недоказано по делото от страна на ищцовото дружество. На първо място от представеното на л. 4 в кориците на гр.д. № 2031/2022г. по описа на РС-Пловдив копие на процесната Фактура № 1000036145/10.03.2021г., се установява, че същата не е подписана от представител на ответника. На следващо място от

заклучението на вещото лице по изготвената съдебно – счетоводна експертиза, което съдът кредитира като пълно, мотивирано и изготвено от лице, притежаващо нужния опит и професионална квалификация се установява, че Фактура № 1000036145/10.03.2021г. не е осчетоводена от „А.Т.“ ЕООД и не е отразена в дневниците за покупки.

За пълнота съдът намира за необходимо да посочи, че във фактура като основание за заплащане на сумата от 1320.00лв. е индивидуализирано *„транспортна услуга BG-BG PB 4570CB/PB2146EB“*. Съдът намира, че логическото и граматическо тълкуване на основанието, посочено в процесната фактура обуславя извода, че същата е издадена за сумата от 1320.00лв., представляваща не възнаграждение по спедиционен договор, а възнаграждение по договор за превоз, доколкото в основанието са посочени регистрационните номера на цистерната / PB 4570CB/PB2146EB/, с която е извършен превоза, видно от съдържанието на приложените на л. 58 и л. 59 / *кориците на гр.д. № 2031/2022г. по описа на РС-Пловдив*/ копия на товарителници.

На следващо място дори да се приеме, че между страните са били налични търговски отношения, породени от сключен спедиционен договор с оглед препращащата норма на чл. 361, ал. 2 ТЗ към правилата на комисионния договор, спедиторът е длъжен да даде сметка на възложителя и да му прехвърли резултатите от изпълнителната сделка (вж. чл. 355 ТЗ), за да възникне правото му да получи възнаграждение за извършената спедиционната услуга. За изпълнителната сделка, както и за мандата за сключване на превозния договор, формата е без значение. За да се приеме, че спедиторът е дал отчет по изпълнението на спедиционния договор трябва да се направи преценка дали извършените от него фактически действия налагат извод, че изпълнителната сделка е сведена до знанието на доверителя и дали последният я приема. / Решение № 44 от 31.03.2009 г. на ВКС по т. д. № 447/2008 г., II т. о., ТК/.

В настоящия случай от страна на ищеца не се установи по делото, че изпълнената сделка е сведена до знанието на ответното дружество и същото я е приело.

По гореизложената аргументация съдът намира, че исковата претенция с правно основание чл.79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 361, ал.1 ТЗ се явява неоснователна, доколкото на първо място от страна на ищцовото дружество не се доказва наличието на валидни търговски правоотношения, породени от сключен спедиционен договор, на следващо място не се установи и да е възникнало право на получи възнаграждение по договор за спедияция.

По иска с правно основание чл. 86, ал.1 ЗЗД.

-

Основателността на акцесорната искова претенция за мораторна лихва е обусловена от уважаване на иска с правно основание чл.79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 361, ал.1 ТЗ. С оглед неоснователността на същия, като неоснователна следва да бъде отхвърлена и претенцията с правно основание чл. 86, ал.1 ЗЗД за заплащане на сумата от 94.97лв. – мораторна лихва за периода 28.05.2021г. – 10.02.2022г.

По насрещния иск с правно основание 373, ал. 1 ТЗ

Съгласно материалноправната разпоредба на чл. 373, ал. 1 ТЗ превозвачът отговаря за изгубването, погиването или повреждането на товара, освен ако вредата се дължи на непреодолима сила, на качествата на товара или на явно неподходяща опаковка, ако товародателят е дал съгласие по реда на чл. 370, ал. 3.

В тежест на ищеца по насрещния иск е да установи по делото пълно и главно, че между него и ответника е сключен договор за превоз, по който е бил изпращач на товара, превозен от ответника или негов подизпълнител, настъпило увреждане на товара по време на превоза, а именно разпилени 3500.00литра железен трихлорид на

стойност 1969.80лв.

В тежест на ответника по насрещния иск е да докаже възражението си, че страните са били обвързани не от договор за превоз, а от спедиционен договор, че разпиляването на процесните 3500.00литра се дължи на качеството на превозваното вещество, че продуктът е бил с различно процентно съотношение на съдържащите се в него вещества от стандартно изискуемите се такива.

Съдът намира за основателно възражението на ответника по насрещния иск, че искът за вреди е погасен с изтичането на едногодишна давност.

Съгласно материалноправната разпоредба на чл. 378, т. 1 ТЗ искът за вреди по договора за превоз се погасява с едногодишна давност, чийто срок започва да тече от деня, в който са предадени на получателя, а когато не са предадени - от деня, в който е трябвало да му бъдат предадени. Не е спорно по делото, че процесното вещество е натоварено в гр. София на 09.03.2021г., като от приложени на л. 58 и л. 59 товарителници се установява, че част от същото е разтоварено в гр. Козлодуй на 10.03.2021г., а друга част в гр. В..

Едногодишният давностен срок, систематизиран в разпоредбата на чл. 378 ТЗ е започнал да тече на 10.03.2021г., респективно същият е изтекъл на 10.03.2022г. Насрещния иск е предявен след изтичане на срока с отговора на исковата молба, видно от положения печат, от който се установява, че същият е депозиран на 18.04.2022г. /л.39 кориците на гр.д. № 2031/2022г. по описа на РС-Пловдив/.

По гореизложената аргументация претенцията по насрещния иск се явява неоснователна.

За пълнота следва да се посочи, че отделно от изложеното съгласно чл. 373, ал. 1 ТЗ превозвачът отговаря за изгубването, погиването или повреждането на товара, освен ако вредата се дължи на непреодолима сила, на качествата на товара или на явно неподходяща опаковка, ако товародателят е дал съгласие по реда на чл. 370, ал. 3. В процесния случай превозът не е извършен от ищцовото дружество, а от фирма „Т.с.Б“ ЕООД. Този извод намира опора, както в приобщените по делото копия на товарителници л. 58 и л. 59, в които като превозвач е отразена именно процесната фирма, така и разпита на свидетеля Г. И.. В проведенния на 12.05.2023г. разпит, същият заяви, че работи в фирма „Т.с.Б“ и в качеството му на шофьор е извършил превоза на процесното вещество от гр. София първо до гр. Козлодуй и след това до гр. В., като е констатирал теч от цистерната след като е разтоварил в гр. Козлодуй на път за гр. В..

По разноските:

При този изход на спора следва да бъдат разпределени разноските по делото.

„Н.Л.“ ЕООД е сторило разноски както следва: 102.80лв. – държавна такса, 350.00лв. – депозит вещо лице, 394.80лв. – адвокатско възнаграждение за предявения иск и 596.38лв. – адвокатско възнаграждение по предявения насрещен иск.

С оглед неоснователността на насрещния иск, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, „А.Т.“ ЕООД, следва да заплати на „Н.Л.“ ЕООД, сумата от **596.38лв.** – адвокатско възнаграждение. Доколкото останалата част от разноските са сторени от „Н.Л.“ ЕООД във връзка с предявените от него иски претенции, които се явяват неоснователни разноските остават за сметка на дружеството.

„А.Т.“ ЕООД е сторило разноски в общ размер 1278.79лв., от които 1200.00лв. – адвокатско възнаграждение с ДДС и 78.79лв. – внесена държавна такса по насрещния иск. В приложения на л. 50 договор за правна защита и съдействие е отразено, че половината от уговореното адвокатско възнаграждение е по насрещния иск, а другата половина по предявените срещу дружеството иски претенции.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК, „Н.Л.“ ЕООД следва да заплати на „А.Т.“ ЕООД сумата от **600.00лв.** – адвокатско възнаграждение с включен ДДС с оглед

неоснователността на заявените иски претенции. Останалата част от разносните остават за сметка на „А.Т.“ ЕООД с оглед неоснователността на предявения насрещен иск.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Н.Л.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: /адрес/, срещу „А.Т.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: /адрес/, **искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 361, ал. 1 ТЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД**, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумите както следва: **1320.00 лева**, представляваща неизплатено възнаграждение по спедиционен договор, за което е издадена Фактура № 1000036145/10.03.2021г., ведно със законната лихва от дата на подаване на исковата молба – 11.02.2022г. до окончателно изплащане и сумата от **94.97 лв.** - мораторна лихва за периода от 28.05.2021 г. до 10.02.2022 г., **като неоснователни.**

ОТХВЪРЛЯ предявения от „А.Т.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: /адрес/, срещу „Н.Л.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: /адрес/, **насрещен иск с правно основание чл. 373, ал. 1 ТЗ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 1 969.80 лв.** – обезщетение за вреда, представляваща стойността на разпилените 3 500 литра железен трихлорид по време на превоз от гр. София до гр. В., ведно със законната лихва, считано от дата на предявяване на насрещния иск – 18.04.2022 г. до окончателно изплащане, **като неоснователен.**

ОСЪЖДА „А.Т.“ ЕООД, ЕИК *****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, да заплати на „Н.Л.“ ЕООД, ЕИК *****, **сумата от 596.38лв.** – разноски /адвокатско възнаграждение/.

ОСЪЖДА „Н.Л.“ ЕООД, ЕИК *****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, да заплати на „А.Т.“ ЕООД, ЕИК *****, **сумата от 600.00лв.** – разноски /адвокатско възнаграждение с включен ДДС/.

Решението подлежи на обжалване, в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____